

YVONNE VAN DEN
NIEUWENHUIZEN

Kalver
liefde

HarperCollins

Het staat er echt, en bij mijn weten bestaat er geen andere Floor de Bresser. Al is mijn naam en adres dan wel het enige wat me bekend voorkomt; de rest van de brief duizelt voor mijn ogen. *Kalverliefde*? Het is blijkbaar een televisieprogramma op Studio 8, maar ik heb er nog nooit van gehoord. Waarschijnlijk omdat mijn wekker iedere ochtend om half vier gaat. Op de tijdstippen waarop ik tv kan kijken, herhaalt deze zender alleen maar oude soaps en Amerikaanse talkshows. Van die schreeuwerige programma's, die zich net zo aan je opdringen als deze brief op het feloranje papier. Maar dat is nog niet het vervelendst. Nee, het ergst vind ik die dikgedrukte woorden: **Je wordt verwacht.**

Bakkerij Koningsbrood, dáár word ik verwacht. Dat voelt dan ook als mijn tweede thuis. Misschien zelfs wel een beetje als mijn eerste, sinds pap en mam de boerderij hebben verkocht. Afgezien van het helpen met hun verhuizing heb ik er nog geen werkdag gemist. De ovens, de rvs werkbanken, de grote rekken waarop de broden uitwasemen... Ik hou ervan. Ik weet wat ze van me verwachten en wat de dagen mij ervoor teruggeven. Het deeg dat rijst. De warme walmen die de werkruimte in worden gestuwd als de oven opent. De geur van versgebakken lekkernijen, waar je in gedachten je tanden al in zet.

Zo was vandaag ook begonnen. Een doorsnee doordeweekse dag. Totdat ik net thuiskwam en mevrouw Meijs me de post kwam brengen. De gekleurde envelop van Studio 8 viel direct op toen ik haar door het raam aan zag komen lopen. Reclame, leek het me. Niet een brief die aan mij persoonlijk is gericht.

Hoe kunnen ze mij nou geselecteerd hebben? Ik doe nooit mee aan spelletjes. Laat staan dat ik een profiel op een datingwebsite heb, ofzo (hoe hard Lis me ook probeert aan te sporen). Eén ding weet ik zeker: ik heb mezelf hiervoor absoluut niet opgegeven.

Ik kan natuurlijk net doen alsof ik de brief niet heb ontvangen. Ge-
woon negeren. Ze kunnen me moeilijk verplichten om te komen. En dan
gebeurt er niets. Toch? Hoewel, de laatste tijd gebeuren er wel akelig veel
dingen waar ik zelf niet de hand in heb gehad, maar die er toch voor zor-
gen dat er van alles voor mij verandert. Neem de verkoop van de boerderij.
En het vertrek van Toby naar Amsterdam. Ook al spring ik zelf niet in het
diepe; anderen laten mijn bootje wel schommelen. Weg rustig vaarwater.
En nu ben ik blijkbaar één van de potentiële deelnemers aan het dating-
programma *Kalverliefde*. Wat weet ik nou van de liefde?

Ik zucht hardop en kijk Pino aan, die al een tijdje ongeduldig om mijn
benen draait. Blij dat hij eindelijk mijn aandacht te pakken heeft, kermt
hij direct zijn bedelende brokjesmauwkje. Ach, was het allemaal maar zo
eenvoudig als voor een zwarte kater. Na een paar aaien, die worden beant-
woord met een ongeduldige blik, schud ik het voer in zijn bakje. Tevreden
valt hij aan.

Ik vis mijn telefoon uit mijn tas. De gespreksgeschiedenis met Lis staat
nog open en ik begin te typen, maar blij na een paar woorden hangen. Als
ik haar over de brief vertel, dan kan ik de negeertactiek natuurlijk wel op
mijn buik schrijven. En ik kan bovendien wel raden wat zij zal zeggen dat
ik moet doen...

Ik haal de onverzonden woorden weer weg en ga op een van de krukken
zitten aan de geïmproviseerde bar, die de keuken van mijn studio scheidt
van het zitgedeelte. Ik trek mijn oude laptop naar me toe. Eerst maar eens
kijken wat ik allemaal kan vinden over dat televisieprogramma, waar ze
mij blijkbaar voor hebben uitgekozen.

Mijn gedachten dwalen af naar een filmpje dat laatst viral ging, waarin een meisje de slang van de stofzuiger loskoppelt en zich vervolgens verbaast waarom ze de spinnenwebben aan het plafond daarmee niet weggezogen krijgt. Domme acties en gestuntel, dat is natuurlijk wat mensen het liefste zien. Ineens heb ik ontzettend met het stofzuigmeisje te doen. Onwillekeurig zie ik in mijn ooghoek een denkbeeldige camera op me gericht staan, wachtend op een moment dat ik de mist in ga. Hoofd koel houden, Floor, praat ik mezelf moed in. Je doet gewoon waar je goed in bent. Ineens tettert mijn interne regie in mijn oor. *Denk je nou echt dat het hele land hiernaar gaat zitten kijken? Aan jou is niks interessants te zien, meid!*

‘Joehoe! Aarde aan Floor!’

Ik laat de slagroom zo hard uit de spuitzak komen dat het soesje uit elkaar scheurt. Als ik opkijk zie ik Marthe nog net met haar ogen rollen. Op die blik heb ik haar de laatste tijd iets te vaak betrapt. Gezelliger is het er niet bepaald op geworden sinds Toby weg is. De werkruimte van de bakkerij is nu niet meer dan dat: een ruimte waar we onze taken uitvoeren. Met Toby zouden we niet meer bijkomen van het lachen om zo’n slagroomontploffing. Marthe waarschijnlijk om het hardst. Zoals altijd, als ze bij hem in de buurt was. (En heel misschien heb ik toen zelf weleens met mijn ogen gerold.)

‘Waar zit jij met je gedachten? Ik riep je al drie keer. De levering is er.’

Alsof ik dat aan haar neus wil hangen. Als ik niet op de uitnodiging van Studio 8 inga, dan zal ze er wat mij betreft ook nooit achter komen. Ik heb gisterenavond ontdekt dat iemand me moet hebben opgegeven voor het televisieprogramma. Het kan niet anders, het inschrijfformulier stond nog op de website, al was de deadline intussen verstreken. *Ben ofken jij een groentje in de liefde?*

Marthe wacht niet op mijn antwoord en is al onderweg naar de achteringang, waar ik de deur nog net kan tegenhouden voordat ze die met een zwieper tegen me aan gooit. Het is flink aanpoten op woensdag. Aad past op zijn kleinzoon, dus staan we er de laatste uurtjes van de werkdag alleen voor. Dat betekent dus ook zelf de leveranciers opvangen en de grondstoffen opbergen. Nog zo'n moment dat we Toby extra hard missen.

Als ik even later de papieren van de levering wil opbergen in het kleine kantoortje, moet ik toch wel grinniken bij de aanblik van de rommelige stapel papierwerk van de afgelopen dagen. Ook Aad mist zijn zoon. Het is duidelijk dat hij de administratie niet voor niets aan Toby had overgedragen. Ik leg het er maar bovenop en duik snel de koeling in om de spullen op hun plek te zetten. Marthe zegt niets, en vandaag vind ik dit helemaal prima.

Daardoor gonst wel weer die programmaomschrijving van de website door mijn hoofd. Singles die samen een boerderij gaan runnen. *Deelnemers moeten samen hun boerenverstand gebruiken.* Ook al zou ik mee willen doen (dat is de volgende vraag, maar ik ben nog niet toe aan een volgende vraag), wat moeten ze met mij in zo'n programma? Oké, verstand van boeren heb ik dan misschien wel, en van bakken, maar verder is mijn bakje vaardigheden net zo leeg als die bestelling van tweehonderdvijftig soesjes die nog gevuld moeten worden. Ik kijk naar het ontplofte exemplaar en zucht. Wat een bende.

Voordat ik verder ga, stuur ik toch Lis maar een bericht. **Vanavond bolognese? Moet je spreken!**

Ze antwoordt bijna meteen. **Zeg op, Flo! Je buik vol van Marthe? Zie je straks!**

Ik gniffel. Mijn beste vriendin weet dat het serieus is als ik haar lok met haar lievelingseten. Al gaat het vanavond over een heel ander onderwerp dan ze denkt.

Terwijl ik net de spaghetti in het kokende water laat zakken, komt Lis op haar typische manier binnen: met een hoop kabaal. Ik controleer gauw de saus, constateer dat die nog een paar minuten moet pruttelen en draai me dan naar haar om. Even denk ik dat ik me vergis; het is wel Lis, maar heeft ze nou make-up op? Vreemde timing zo vlak voor onze sportles. Bovendien is Lis zo ongeveer de enige persoon die ik ken die er zo mogelijk nog gewoner uitziet dan ik zelf – en dat vind ik juist zo fijn aan haar.

‘Het ruikt hier naar noodgevalbolognese!’ grapt mijn *bestie* meteen. ‘Was het weer zo gezellig vandaag? Hou me niet langer in spanning!’

Ik wijs naar het feloranje A4'tje op het prikbord dat naast de bar aan de muur hangt. Lis fronst en kijkt een paar keer van de brief naar mij en weer terug. Zag ik dat goed, en trok er een vlag van herkenning over haar gezicht?

‘Dat meen je niet!’ roept Lis uit, nog voordat ze daadwerkelijk kan hebben gelezen waar het over gaat. ‘Flo, ben je geselecteerd?’

Het voelt alsof mijn gedachten hard tegen de binnenkant van mijn schedel botsen. Blijkbaar weet Lis meteen wat een brief van Studio 8 betekent. Heb ik weer eens onder een steen gelegen?

‘Heb ik iets gemist?’

Lis moet de argwaan van me af zien spatten, want ze negeert mijn vraag en richt haar aandacht gauw weer quasi onschuldig op de brief. Ze staat bijna met haar neus op het prikbord. Een opgewonden blos laat haar rouge verbleken.

Ineens vindt de mentale stroom weer *full speed* een weg door mijn hoofd. Ik had het moeten weten! Sinds Toby weg is, probeert Lis me over te halen om te gaan daten. ‘Daten is vergeten!’ is haar motto. Dat ik Toby helemaal niet wil vergeten noemt ze Klassieke Fout Nummer Twee. Wat

Nummer Een dan is, wil ze me pas zeggen als ik ook eens een date heb. En zo begint het riedeltje weer van voren af aan. Volgens haar neem ik het allemaal veel te serieus en moet ik het vooral zien als leuk tijdverdrijf.

De aanmelding voor het programma. Een dátingprogramma. Wie anders zou dat gedaan kunnen hebben dan Lis? Het is dat we nog moeten gaan sporten, anders sprong ik nu direct onder een koude douche. Hallo zeg Floor, word eens wakker. *Niet alleen een groentje in de liefde, maar ook nog eens zo blauw als het maar zijn kan...*

Lis frunnikt aan de pluk blond haar die uit haar staart is losgeraakt en langs haar gezicht hangt. 'Eh... Flo, ik had niet gedacht dat je er iets van zou horen...'

'Nou, blijkbaar ben ik uitermate geschikt als dom koetje.' Ik schrik zelf van de botte ondertoon in mijn stem en heb direct spijt van mijn woorden.

Gelukkig begint net de timer te piepen, zodat ik me op het fornuis kan richten om het gas uit te draaien en de spaghetti af te gieten. Ik pak twee diepe borden uit de kast en zet ze op de bar zodat Lis ze op tafel kan zetten, maar die staart me bewegingsloos aan.

'Ben je boos?' stamelt ze.

Tjonge. Boos? Ik kan me eigenlijk niet herinneren wanneer ik voor het laatst écht over de zeik was. En ik weet eigenlijk zelf niet zo goed waarom ik zo reageer. Als ik al boos ben, dan is het op mijn eigen blauwheid, en niet op Lis.

'Nee joh, gek. Niet boos. Ik had alleen meteen moeten weten dat jij dit op je geweten hebt.'

Er verschijnt meteen een fonkeling in Lis' blauwe, opgemaakte ogen.

'Het spijt me, Florefluiter. Als ik het je had gevraagd, dan wist ik al wat het antwoord ging zijn. Maar joh, normaal hoor je nooit wat van die dingen.'

Ineens komt ze in beweging. Het is alsof er een luikje wordt opengeschoven waardoor de energie naar buiten komt die altijd als een wervelwind om haar heen raast. Lis is zo'n typisch onvermoeibaar persoon. Ze

zet de borden op tafel en loopt naar de koelkast. ‘Heb je die fles van zondag nog staan?’

‘Eh... we gaan zo toch nog wel sporten? Ik heb me al aangemeld voor de les.’

Maar Lis heeft de fles al in haar handen en pakt twee glazen uit het rek. ‘Dit is geen paniekspaghetti, maar een plan-van-aanpak-maaltijd. Voor ons allebei.’

Ze knipoogt er nog net niet bij, maar ik vraag me toch meteen weer af of de voor haar doen overdreven opmaakpoging hiermee te maken heeft. Maar die vraag parkeer ik even.

Vertwijfeld kijk ik naar het wijnglas. Ik drink nooit doordeweeks. Kan ik straks mijn spieren nog wel aanspannen? Wat als ik omval tijdens de les? Of als Lis me meetrekt in een lachstuip? Dat zou niet voor het eerst zijn. Ze heeft het zeldzame talent om precies die droge opmerking te maken die ik het allerminst verwacht.

‘Niemand merkt die paar slokjes wijn, hoor.’

Voorzichtig neem ik dan toch maar een slok.

Lis moet lachen. ‘Wat gaat het weer lekker op z’n Floors.’

Ik merk dat ik een beetje ontspan. Met een zwier zet ik de pan met de bolognesesaus op tafel.

‘Laten we dan in ieder geval een goede bodem leggen.’

‘Zo mag ik het horen,’ grinnikt Lis.

‘Denk maar niet dat ik nu ineens sta te springen om hieraan mee te doen,’ zeg ik terwijl ik naar de brief van Studio 8 wijs.

Lis verdeelt de pasta en laat haar portie onder een ongelooflijke hoeveelheid bolognesesaus verdwijnen. Echt, hoe die meid straks nog vrolijk bij YouFit rondhupst, is mij een raadsel. Eigenlijk vind ik het niet zo’n succes om vlak voor het sporten te eten, maar de les een uur later volgen is met mijn bakkersritme niet te doen, dus het is kiezen uit twee kwaden. Het is dat Lis zo aandringt dat we toch op zijn minst moeten doen alsof we streven naar het perfecte plaatje. (Ironisch bedoeld, uiteraard. Nog zoiets

waardoor ik onze vriendschap niet zou willen missen. Ik hoef me bij haar nooit druk te maken om het feit dat ik niet aan een bepaald imago voldoe.)

‘Je bent anders wel mooi echt de perfecte kandidaat! Een boerderij runnen, eitje voor jou,’ smakt Lis. ‘En het zijn maar de voorrondes. Net als met *Holland’s Got Talent*. De meesten komen er niet eens doorheen.’

‘Ik hoef echt niet op tv... en al helemaal niet met een opgelegde date.’

‘Het is Studio 8, daar kijkt toch niemand naar,’ lacht Lis. Ik rol met mijn ogen. Zoals ik al vermoedde: deze discussie ga ik niet winnen. Vanavond niet, althans. Tijd voor een afleidingsmanoeuvre.

‘Ga je me nog vertellen voor wie je je zo hebt opgetut?’

‘Dit?’ Lis legt haar bestek neer, en wijst met beide wijsvingers naar haar ogen, waar een keurig lijntje onder prijkt. ‘O, gewoon, probeerseltje. Hoe was het met Marthe vandaag?’

Hm... dat weet ze té handig te omzeilen. Hoe noemde ze het nou net nog? Een plan-van-aanpak-maaltijd voor ons allebei? Het lijkt erop dat ze er bij nader inzien toch niks over kwijt wil. Ondanks de wijn. Nou ja, in ieder geval houdt ze even op over *Kalverliefde*. Ik besluit het te laten rusten en praat haar uitgebreid bij over de snibbighe buien van Miepje Manders, zoals Lis mijn collega uit de bakkerij altijd liefkozend noemt.

‘We gaan verder met de combinatie van vorige week! Dames, het is hier geen theekransje.’

Onze dansdocent Vera kijkt streng naar de hoek van de zaal, waar Lis en ik onszelf verdekt hebben opgesteld achter de andere vrouwen. Het is onze vaste plek tijdens de Dyna Dance-les, voornamelijk omdat Lis niet zo goed is in het onthouden van de pasjes (‘Bijna Dance’, noemt ze haar eigen skills altijd). Vandaag verstop ik me zelf echter ook graag, want ondanks de pastabodem voel ik me giechelig van de wijn. Hoeveel ik precies op heb, durf ik niet te zeggen, want Lis bleef sneaky telkens een beetje bijvullen tot de fles leeg was. Ze verstapt zich nog vaker dan anders en iedere keer als we elkaar na een misstap aankijken, schiet ik in de lach. Na de afkeurende blik van Vera weet ik mijn gezicht weer in de plooi te krijgen en concentreer ik me op de serie dansbewegingen. Zolang ik niet aan het lachen gemaakt word, lukt het me aardig om de les te volgen.

Als ik aan het eind van het uur aan mijn waterfles lurk en mezelf met een blos op de wangen in de grote spiegels zie, stel ik me opnieuw voor hoe er een televisiecamera op me wordt gericht. Lis frummelt intussen met haar staart in een poging om er een nonchalante knot van te maken, om vervolgens toch de boel weer strak naar achteren te trekken. ‘Zullen we hier nog even een drankje doen?’

Ik frons. ‘Drankje? Heb je nog niet genoeg gehad?’

‘Het is een sportschool, gekkie. We gaan niet aan de wijn,’ lacht ze. ‘Ze hebben ook van die gezonde sapjes.’ Ze haast zich naar de deur en ze kijkt gauw de fitnesszaal in, in de richting van de bar. ‘Kom, er zijn er nog meer uit onze les die even napraten.’

Ze moet het antwoord al van mijn gezicht kunnen lezen, want ze zet

haar liefste gezicht op. ‘Toe Flo, ik weet dat je vroeg op moet, maar ik eh... heb er gewoon even zin in.’

Het valt me op hoe ze intussen al een paar keer een snelle blik op de bar heeft geworpen en er bekruipt me een gevoel dat ze me niet de volledige verklaring geeft. Maar ik heb geen puf meer om ernaar te graven. De sportles was lekker, maar ineens voel ik hoe moe ik ben.

‘Sorry, het gaat hem echt niet meer worden,’ zeg ik.

Vera sluit de deur van het leslokaal voor de volgende groep. Bij de bar zie ik een paar meiden die ik herken van Dyna Dance intussen geanimeerd praten met een paar van de trainers.

Als Lis me teleurgesteld aankijkt, knik ik in de richting van het groepje. ‘Ga jij anders maar, hoor. Ik wil gewoon graag naar bed. Misschien blijf ik volgende week wel, oké?’

Ze hupst van het ene been op het andere en verkeert duidelijk in tweestrijd.

‘Ik vind het echt niet erg,’ zeg ik nog eens met een glimlach.

‘Echt niet, Florefluiter? Ik bedoel, samen uit, samen thuis enzo...’

‘Tuurlijk niet. Had ik maar geen bakker moeten worden.’ Zo nonchalant mogelijk zwaai ik mijn tas over mijn schouder. ‘En die broden bakken zichzelf niet. Veel plezier nog, Lizzo.’

Eigenlijk is het vooral Lis die gekke koosnaampjes gebruikt voor alles en iedereen in haar omgeving, maar ik wil haar benadrukken dat ik mijn vriendin niets kwalijk neem. Het werkt.

Ze grijnst. ‘Slaap lekker, bakmadam!’

Ik zwaai en draai me om, en even later trap ik op mijn snelste tempo naar huis.

In de verte laat de enige kerkklok van het dorp zich tien keer horen. In gedachten tel ik mee, terwijl ik probeer te vergeten dat mijn wekker over vijfeneenhalf uur afgaat. Al meer dan een uur lig ik in het donker te staren. Pino krabt aan de vloerbedekking van de zelfgemaakte krabpaal. Maar dat is niet wat me wakker houdt.

Na het eten heb ik het niet meer met Lis over *Kalverliefde* gehad. Gek, want ik had verwacht dat Lis niet zou stoppen totdat ze zeker wist dat ik naar de auditie zal gaan. Ze leek met haar gedachten heel ergens anders te zitten. Intussen blijven bij mij de argumenten één voor één door mijn hoofd schieten, als een carrousel dat maar niet ophoudt met draaien. Over een ding heeft Lis wel gelijk: opdrachten die te maken hebben met het boerderijleven, dat ligt me natuurlijk wel. En ik mis het...

De Studio 8-draaimolen verandert in de boerderij waar ik ben opgegroeid. Technisch gezien woon ik er nog steeds, alleen is het geen boerenbedrijf meer, zoals vroeger. Een van de bijgebouwen is destijds omgebouwd tot woonruimte en toen ik klaar was met de bakkersopleiding kreeg ik daar mijn eigen plek. Met mijn werkritme was dat wel zo fijn. Boeren beginnen de dag weliswaar vroeg, maar bakkers zouden dat uitslapen noemen.

Ik kan nog steeds moeilijk bevatten dat mijn ouders de boerderij hebben verkocht. Pap zei dan wel dat hij rustiger aan wilde doen, maar een boer gaat echt niet zomaar achterover zitten leunen. Natuurlijk wist ik wel dat ik vroeg of laat ergens anders zou gaan wonen, maar dat moment had ik graag nog een tijdje voor me uit geschoven. In dat scenario had ik ook totaal geen rekening gehouden met de optie dat mijn ouders hier ooit niet meer zouden wonen. Ik was er simpelweg van uitgegaan dat mijn vroegere thuis er altijd zou zijn. Niet alleen heb ik nooit ergens anders gewoond, maar nu moet ik dus ook nog eens gedwongen een andere woning gaan zoeken. Of ik had met mijn ouders mee moeten verhuizen naar het appartement. Pap heeft weliswaar gezegd dat ik daar welkom ben, maar ik weet ook wel dat het niet echt een optie is.

De nieuwe eigenaren gaan ook nog eens de hele boel renoveren. De overige grond is verpacht aan een van onze boerenburen en alle plekjejes vol jeugdherinneringen gaan verdwijnen. De stal met de geitjes en de ouderwetse hooizolder, waar ik zoveel heb gespeeld. De schuur met het hoekje waar we nestje na nestje jonge katjes hebben gehad. Pino is het laatste overblijfsel uit die tijd waarin we nog veel dieren hadden.

Kort na het tekenen van het koopcontract kwam de familie Meijs langs met een aannemer. Zwijgend hoorde ik de verbouwplannen aan. Even later klopte mevrouw Meijs in haar eentje aan. Ze had begrepen dat ik hier mijn eigen plekje had en vroeg of ik het misschien nog een tijdje wilde huren. Te zijner tijd zal mijn studio worden omgebouwd tot een bed & breakfast, maar aangezien ze voorlopig toch nog in een grote verbouwing zitten, gebruiken ze de ruimte de komende tijd niet.

Zo woon ik dus nog altijd op mijn geboortegrond, al zijn mijn ouders intussen vertrokken en verandert de aanblik van mijn thuis beetje bij beetje. Het lijkt wel het thema van mijn leven, de laatste tijd. In de bakkerij is ook alles anders sinds het vertrek van Toby. We hebben niet één keer meer hardop gelachen. En Toby's lach moet ik al een tijdje missen. Zijn lach, waarbij hij zijn ogen haast samenknep. Die bruine ogen...

Het duurt nog een eeuwigheid tot hij terugkomt. Bijna een heel jaar. Tenminste, als hij in één keer slaagt voor de opleiding tot patissier. En hij heeft intussen geen flauw benul dat hij zo wordt gemist. 'Ik wacht op hem,' had ik tegen Lis gezegd. In plaats van een van haar gebruikelijke grappige opmerkingen naar mijn hoofd te slingeren, had ze me meewarig aangekeken en haast op fluisterton gezegd: 'Flo, ik weet hoe gek je op hem bent, maar je laat jezelf verstoffen. Je moet verder.'

Zo zacht als Lis dat had gezegd, zo hard weerklinken haar woorden nu door mijn hoofd. Lis heeft het beste met me voor. Ze heeft me stiekem opgegeven voor *Kalverliefde* omdat ze oprecht denkt dat het goed voor me is. En in één ding heeft ze gelijk: zelf zou ik zo'n stap nooit hebben gezet. Maar nu is er een clubje mensen bij een televisiezender die rekenen op mijn komst. Die blijkbaar denken dat ze mij kunnen matchen aan een andere deelnemer. Als Toby dat ziet, wordt hij misschien wel jaloers. Ik beeld me in hoe hij me belt als hij de uitzending heeft gezien, en me zegt dat ik niet verder hoeft te zoeken. Dat hij er voor me is... Met die gedachte val ik eindelijk in slaap.

Pino springt meteen op bed zodra de wekker gaat. Ik kreun vermoeid en laat hem een paar keer op en neer draaien en met zijn zwarte vacht langs mijn gezicht strijken voordat ik rechtop ga zitten. Ai, mijn hoofd. Serieus, hoeveel wijn hebben we gisteravond gedronken? Zoveel was het nou ook weer niet. *Note to self*: doordeweeks geen alcohol meer. Nu nog een manier bedenken om ongevoelig te worden voor de overtuigingskracht van Lis. Die meid is gevaarlijk voor me.

Ik kleed me aan en gooi bij de wastafel een paar handen vol koud water in mijn gezicht. Een slaperig hoofd staart me aan in de spiegel. Wanneer mijn haar in een strakke hoge paardenstaart zit, lijkt het gelukkig alsof ik de vouwen in mijn gezicht ook weer wat heb rechtgetrokken.

In de keuken giet ik wat yoghurt in een bakje. Ik weet het, ik ben bakker, en het vroege opstaan kost me normaal nooit zo'n moeite, maar zelfs mijn lekkerste eigegebakken brood krijg ik op dit tijdstip niet weg. Lis zegt altijd dat ze 's morgens eerst goed moet rijzen voordat ze in staat is om überhaupt iets te doen. Ze snapt niet hoe ik zo vroeg al kan functioneren. Al moet ik toegeven dat het vandaag niet helemaal vanzelf gaat.

Terwijl ik staand aan de bar de yoghurt met muesli weglepel, dwalen mijn ogen weer naar de feloranje brief met die datum van over twee weken. Als ik daadwerkelijk mee ga doen, dan zal ik snel vrij moeten vragen. Alleen al die gedachte drukt als een zwaar blok op mijn schouders. Ze zien me aankomen bij Koningsbrood, al is het maar één dag. Ik haal de brief van het prikbord en leg hem onder een stapel papieren. Voor later zorg. Snel gris ik mijn spullen bij elkaar, krabbel Pino nog even achter zijn rechteroor en vlieg de deur uit.

Met rode wangen kom ik tien minuten later de werkruimte binnen, waar Marthe net koffie inschenkt. Ze wenst me nog net goedemorgen, maar in plaats van iets voor mij in te schenken staart ze als een zombie over haar dampende mok heen.

Aad komt binnen met de werkklijst. Hij is al een tijdje aan het werk als wij beginnen; de deegkuipen zijn gevuld met de exact afgewogen hoeveelheid grondstoffen en de ovens komen intussen op temperatuur. De eerste batch kleine broodjes ligt al klaar in de warme rijskast, zodat wij zo meteen het verdere bakproces in gang kunnen zetten.

‘Morgen, Floor! Hard gefietst?’

Als er iemand is die ik echt nog nooit op een ochtendhumeur heb betrappt, dan is het Aad de Koning. Mijn zware hoofd is al een heel eind opgeklaard door de buitenlucht op dit vroege tijdstip en de vrolijke kraaienpoten rondom Aads ogen verjagen het laatste restje van mijn kleine karakter.

‘Het is frisjes. Maar dat had ik ook wel even nodig.’

‘Je ziet er in elk geval een stuk wakkerder uit dan deze hier.’ Aad knijpt in Marthes wang, waardoor ze uit haar trance ontwaakt. Aan haar blik te zien wordt het geen gezellige Marthe-dag.

‘Koffie, Aad?’ vraag ik terwijl ik onze mokken van de plank pak. Zonder op antwoord te wachten schenk ik ze beide vol. Ik ken mijn baas intussen al even, en als dochter van een boer begrijp ik maar al te goed hoe belangrijk structuur voor hem is.

Aad neemt kort de werkklijst met ons door. De hoeveelheid is te doen; we zitten in het staartje van de zomervakantie en Nicole merkt in de winkel dat nog niet iedereen terug is in het normale werkritme. Mooi, want mijn hoofd staat niet naar volle bak knallen. Dat van Marthe ook niet, zo te zien. Ze staat duidelijk op standje automatische piloot en heeft nog geen woord tegen me gezegd. Eigenlijk bevalt me dat prima.

Zwijgend gaan we ieder aan de gang met onze werkrou tine en verder alleen het gebabbel van de diskjockeys op de radio op de achtergrond. Het

is daar duidelijk gezelliger dan bij ons, maar zij hebben dan ook heel wat minder te doen. Toch schiet de ochtend best op.

‘Sorry dames,’ zucht Aad, ‘Willen jullie elkaar vandaag weer afwisselen met de pauzes? Ik moet echt even wat administratie bijwerken. Anders blijven we achter de feiten aan lopen.’

Normaal gesproken kunnen we wel samen pauzeren, maar sinds we met een persoon minder werken, lukt dat meestal niet.

Marthe reageert met een emotieloos ‘Prima’.

Aad geeft me een ietwat ongelukkige blik, dus ik knik hem toe. ‘Geen probleem,’ zeg ik met een glimlach.

Mijn baas kijkt nog steeds een beetje moeilijk, maar waarschijnlijk ligt dat meer aan de gedachte aan die wirwar aan papieren dan aan ons.

‘Oké dan. Floor, doe jij zo eerst maar een bakkie.’ Aad verdwijnt in zijn kantoortje.

Ik maak de werkbank schoon met een deegschrapper en pak mijn koffiemok om mee te nemen naar de ruimte tussen de bakkerij en de winkel. Een kantine hebben we niet; Koningsbrood is maar een kleine, lokale bakkerij, dus we moeten het doen met een paar klapstoelen en een campingtafel in de opslag met winkelspullen. Niet dat ik dat erg vind. Af en toe zwaait de klapdeur open en komt Nicole of een van de winkelhulpen iets pakken, en vang ik een glimp op van de knusse bakkerswinkel. Terwijl ik een boterham voor mezelf smeer, hoor ik het typische geroezemoes van aanwezige klanten. Wij zijn al een aantal uur aan het werk, maar de winkel is nog maar net open. Meestal is het daar spitsuur tegen de tijd dat wij pauze kunnen gaan houden. Ik doe even mijn ogen dicht en geniet van het achtergrondgeluid, blij dat de grootste hectiek er voor ons vandaag al op zit.

Als mijn pauze bijna voorbij is, sta ik op en loop naar Aads kantoortje, waar hij over zijn leesbril heen naar het computerscherm tuurt. ‘Lukt het?’ vraag ik hem vanuit de deuropening en hij schrikt op uit zijn concentratie.

‘O, ha, Floor.’ Daar zijn direct zijn lachrimpeltjes weer. ‘Nou, het was toch makkelijker toen Toby het deed. Ik was even vergeten hoeveel werk

hier in gaat zitten. Herinner me eraan dat ik hem vertel dat ik niet kan wachten tot hij het weer van me kan overnemen.'

Ik lach. 'Dat mist hij vast niet.'

Ineens klinkt achter me een stem. 'Hij mist sowieso niet zoveel hoor,' bemoeit Marthe zich met het gesprek.

Verbaasd kijk ik haar aan. 'Hoe bedoel je?'

'Precies zoals ik het zeg. Hij is druk met héél andere dingen.'

'Daar zal het nu juist wel flink aanpoten zijn, zo tijdens het toeristenseizoen,' beaamt Aad en hij richt zich weer op zijn werk.

Intussen vormt zich een mysterieus lachje rond Marthes mond. 'Dat is niet het enige wat flink aanpoten is,' zegt ze terwijl we terugkeren naar de werkruimte.

Wat wil ze daar nou weer mee zeggen? En hoe weet ze dit? Ze klinkt stellig. 'Spreek je hem ofzo?' vraag ik.

Het lachje wordt nog iets groter. 'Jij niet dan?' vraagt ze. Ze kijkt me nog even uitdagend aan en pakt haar spullen om te gaan pauzeren. 'Ga jij zo verder met worstenbroodjes inrollen? Het gehakt staat klaar,' roept ze naar me. Normaal zou dit me nog eens extra pissig maken, want worstenbrood vouwen is niet mijn favoriete karweitje en eigenlijk had zij dat al gedaan moeten hebben. Maar ik ben blijven hangen bij haar opmerking. Marthe heeft contact met Toby. Toby heeft contact met Marthe.

Aad komt uit zijn kantoor en vangt blijkbaar nog net het laatste deel van het gesprek op. 'Vouw jij ze toch maar even, Floor. Als we weer versterking krijgen, is dat het eerste wat jullie niet meer hoeven te doen.' Hij denkt waarschijnlijk dat ik daarom zo moeilijk kijk. Wat ook prima is, want ik wil hem vooral niet laten merken waardoor ik écht zo van slag ben.

Na de pauze is Marthe overdreven vrolijk. Ze wil er duidelijk bij me inwrijven dat ze meer weet dan ik. Ik kan het negeren, maar waarschijnlijk haalt ze daar net zoveel plezier uit als wanneer ik hap. Of misschien nog wel meer. Dus ik stel de vraag die op mijn lippen brandt. 'Wat heb jij van Toby gehoord?'